

Halász Endre [1915-2001]

Halász Endre – Bandi bácsi – 1915. október 19-én született Budapesten. Édesapja korán elhunyt, nagy nélkülözések között éltek öt testvérével. Kora gyermekkorától készült a papi életre, hittanára hatására tudatosodott benne a végső elhatározás.

1939. június 19-én szentelték pappá. Öt helyen volt káplán: Bereg, Lajosmizse, Kecskemét, Cegléd, majd Vác. 1951-ben kapta meg a péceli plébániát, ahol 1983-ig tevékenykedett.

1951. begördült a vonat a péceli állomásra, és bőrrönddel a kezében leszállt egy fiatal-ember, Pécel új plébánosa. Az ott álló emberek azt látták, hogy az új plébános a vonatról leszállva megbotlik és elesik. Nem is sejtették, hogy nem véletlenül botlott meg, hanem szándékosan, mert feltűnés nélkül szeretne volna megcsókolni azt a földet, ahová plébánosnak érkezett.

A szerénység végigkísérte egész életét. Amikor az ÁVH egy házkutatás során szétszedte a plébániáját, elkobozva iratait, könyveit, diafilmjeit, hajnalban megkérdezte a nyomozókat, hogy kérnek-e kávét, mert bizonyára elfáradtak.

A házkutatásokkal a megfélemlítés volt a cél, de ő változatlan lendülettel folytatta a munkát. Sokakat viszont sikerült megfélemlíteni, a szülők féltették a gyerekeiket, az egyetemistákat kicsapással fenyegették, ha hittanóra, templomba jártak. Amikor valaki ezzel a problémával Mindszenty bíborshoz fordult, a bíboros ezt mondta: „az egyház sohasem kért engedélyt a párttitkároktól az evangélium terjesztésére”.

1961-ben jött Pécelre Gyurka bácsi, s 10 éven keresztül misézett itt vasárnaponként. Tőle tanult Bandi bácsi egy egészen új szemléletet: az evangéliumi radikális erkölctant. A szeretet kézzelfogható törvényét: az adást, a szolgálatot, a megbocsátást, a szelídség keresztényi erkölcsét. Ebben a szellemben szervezett csoportokat/közösségeket a faluban a felnőttek, az ifjúság, sőt a kisiskolások és a cigányok köréből is.

Kiegyensúlyozott lény ember méltóságáról tanúskodott, szeretet-kisugárzása vonzotta a közösség minden generációját. Nem kímélte önmagát, nem ismert fáradtságot, szabadnapot, fogadóórát. Nyitott volt az ajtaja és a szíve, mindenkor, mindenkinek.

Mindig eszménye volt a családiasság, az egyházközséghez tartozó családokkal aktív kapcsolata volt. Apai, nagypai örömmel követte a fiatal párokat, a megszületett gyerekeket.

Fontos volt számára az egyház, az egyházzal való egység. Gyakran mondta, hogy a nyolcadik szentség az egyház.

1983-ban az ÁEH nyomására kényszernyugdíjazták, akkor került az üresen álló szadai plébániára. Természetesnek tartotta, hogy a befogadása fejében a sok éve szunnyadó plébánia életét felébressze csipkerózsika-álmából.

Lelkivezetőként szembesült az alkoholizmus családokat szétromboló hatásával. Ezért nyugdíjazása után részt vett egy református iszákosmentő konferencián, majd 1985. január 19-én elindította a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálatot.

Kb. 1 éven át készült erre a feladatra, rengeteget olvasott, konferenciákra, tanfolyamokra járt. Sok viszontagság és nehézség ellenére ez a munkája is sikeresnek bizonyult, ma is működik a Szolgálat.

Mivel fáradságot nem ismerő ember volt, kapacitását így sem érezte kellően lekötve, ezért vállalkozott a Betánia Szeretetszolgálat papi vezetői posztjára is. Ez nagyon sokrétű feladat ellátását jelentette. A szolgálat különféle alapítványi keretek között gondozott hajléktalankat, sokgyermekes családokat, otthonukban segítségre szorulókat és az alkohol rabságában szenvedőket. Halász atya a hiteles pap személyes kisugárzása mellett gondos lelki vezetésben és szisztematikus teológiai ismeretbővítésben részesítette a Szolgálat munkatársait.

Számos lelki vezetettje rendszeresen felkereste Szadán és a Betániában is, hogy a vele való beszélgetésben az élet adta problémák megoldásában a segítségét, tanácsát kérjék.

Mindenkire volt ideje az utolsó pillanatig, empatikus szeretete, egyénre szabott tanácsai sokunknak jelentettek biztos támaszt a jézusi úton.

Idős hozzátartozói elvesztése után Szadáról a Betániába költözött, onnan járt ki hűségesen Szadára a hétvégeken, hogy ottani híveit is ellássa.

1999-ben egy dolgos papi pálya vége felé, számtalan barátja és tisztelője társaságában ünnepelhette meg gyémántmiséjét.

Életútja elismeréseként köztársasági elnöki arany emlékéremben részesítették, Pécel város pedig díszpolgárává avatta. Szadán végzett munkájáért „Szadáért” díjat kapott.

Halász Bandi bácsi papi jelmondata ez volt: **„Kevesebb lesz a világban a szenvedés, ha én nem okozok senkinek, soha.”**

Egész életében élte is ezt.

Kivételes személyiség volt. Mindnyájan hálások lehetünk a Jó Istennek, hogy a közelében élhattünk.

*[A megemlékezést Szekeresné Kaszap Ágnes tolmácsolta
2025. október 4-én, a Bokor Közösség alapításának
80. évfordulóján rendezett jubileumi ünnepségen
Budapesten, az Újhegyi Közösségi Házban.]*

